

La fund...

Departe de a fi similar cu Gorki, Alexandr Kuprin a scris, la începutul secolului XX, romanul **Groapa**, ai cărui eroi sunt șase prostituate și niște studenți săraci din Rusia de dinaintea revoluției bolșevice. Problema este că romanul, tradus stângaci, la rugămintea profesorului de clasă, Sergiu Dan Pop, de către studenții sosiți la studii din Bucovina, nu prezintă prea mare

interes nici literar și, mai cu seamă, nici teatral. Și totuși, s-a trecut la montarea sa. Adevărul este că rar găsim în literatura dramatică o piesă cu șase femei ușoare și o matroană, adică șapte roluri feminine ofertante; însă, de la un suport literar cu vaste disponibilități și până la un spectacol acceptabil este o cale lungă și întortocheată. Neajunsurile montării încep de la lucrul cu studenții care, la început de drum fiind, nu se descurcă fără sprijinul dascălilor. Astfel, apar în scenă șase tinere fete lipsite de vlagă, dezorientate, false, neapetisante în rolurile prostituatele, care trebuiau să reprezinte

sarea și piperul spectacolului. Cât plictis, timp de trei ore de spectacol... Cele câteva momente de trăire ale pensionarelor din stabiliment nu sunt nici ele susținute acceptabil de către băieții distribuiți. O evoluție remarcabilă are Elena Pura în rolul matroanei, însă ea a absolvit institutul anul trecut, fiind angajată a Naționalului din urbe; nu o putem judeca, așadar, alături de tinerele vlăstare ce peste puțin timp vor deveni actori. Au ba.

Dar toată vina o poartă regizorul montării, însuși profesorul de clasă.

Stracula Attila

civilizația imaginii

À la recherche de

JANINE

La începutul anilor '90, într-o perioadă – pentru noi – a premierelor mondene, s-a făcut mare vâlvă în București la inaugurarea unui complex arhitectural multifuncțional, când s-a lansat nu doar o colecție, ci și o creatoare: Janine Ștefan. Evenimentul a căpătat strălucire, păstrându-se – iată – în memorie și pentru că designera debutantă avusese ideea de a-și asocia un regizor de cinema, între timp convertit la *advertising*. Din conclucrarea cu Ovidiu Boșe Paștina a rezultat un adevărat spectacol, cu nimic mai prejos de o bijuterie cinematografică a cineastului respectiv care uza de un vers: "Iar ca sentiment, un cristal".

Anii au trecut și alte, și alte creații i-au făcut faima astăzi reputatei Janine Ștefan Sirbu, aflată la a X-a colecție Couture Janine Fashion Design. De câțiva vreme s-a remarcat colaborarea sa constantă cu Alexandru Darie, regizor de teatru dispus să se aventureze în explorarea ineditului. Așa s-a născut temerarul spectacol care și-a propus nu neapărat să eclipseze... eclipsa, dar – în orice caz – să o concureze.

À la recherche de Brancusi, recenta paradă de modă televizată din Studiourile MediaPro Buftea, realizată în viziunea aceluiași Alexandru Darie (scenografia: Maria Miu, muzica: Adrian Enescu, regia TV: Anca Berlogea), elaborează această ștergere a granițelor acum, când artele devin tot mai sincretice, iar genurile, tot mai laxe.

De altfel, moda a înglobat dintotdeauna un coeficient de teatralitate mai mult sau mai puțin evident, în funcție de epocă. Astăzi, dintre marii

stilști puțini sunt cei care se mulțumesc cu o simplă defilare de manechine îmbrăcate frumos, majoritatea seducând prin fanteziste "însenări" vestimentare, care-și trăiesc viața, ca efemeridele teatrale, doar pe podiumul de prezentare.

Colecțiile Janine păstrează încă iluzia prețioasă de a putea fi arborate în ocazii speciale de către ființe alese, veritabile păsări măiestre. Și acest lucru s-a putut constata și la această recentă prezentare, pusă sub semnul genialului artist care a creat inspirat de trei elemente: pământ, metal, piatră. Elemente care au determinat caracteristicile pieselor vestimentare, ce s-au succedat conform unui scenariu de ezoterism bine calculat.

Ca perfecțiune pasivă, pământul pare cercetat de siluete gracile, de început de lume, într-o nuditate relativă și care se desprind dintre pietre astfel reînșuflețite, descoperindu-se reciproc și dictând o simbolică transcendență: sărut-tăcere-rugăciune. Printr-o perdea de ninsoare, își fac apariția stranii personaje telurice menite însă a redeveni eter, refăcând drumul materiei brute, acum șlefuite, înapoi spre cer. Unele, excentrice; altele, extravagante doar. Printr-un alambicat ecleraj, filtrat de la ocră la negru prin nuanțe de gri sau maro, este devoalată textura materialelor, linia fermă a croielilor, splendoarea accesoriilor într-o gamă metalică (selecționate anume de la case specializate din Europa). Voluptuos balcanice sau orientale robotizate. Un spectacol al căutărilor esențializate, dar și al revelațiilor.

Irina Coroiu

